

BESKOW, ELISABETH

Var rädd om din krona!.

Barnaserien

1903

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

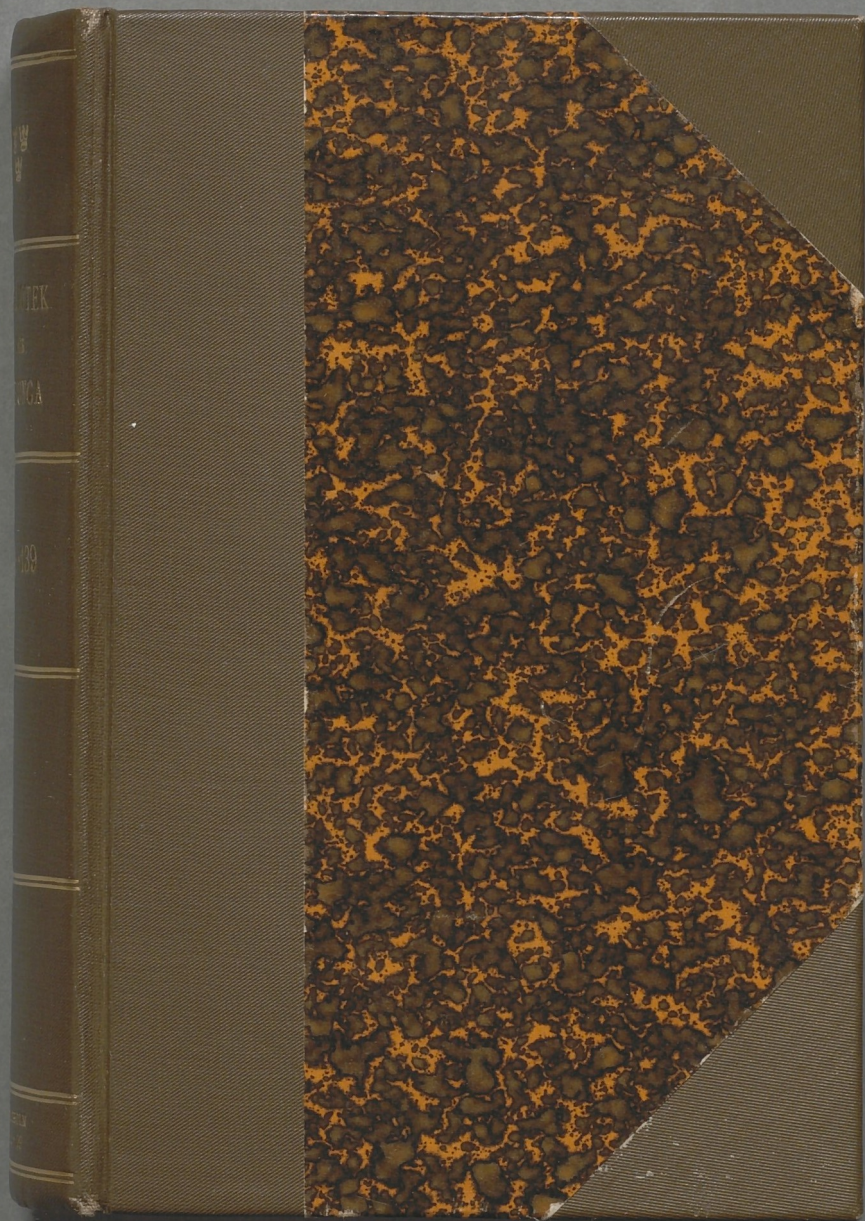
Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

1840

BIBLIOTECA

1840

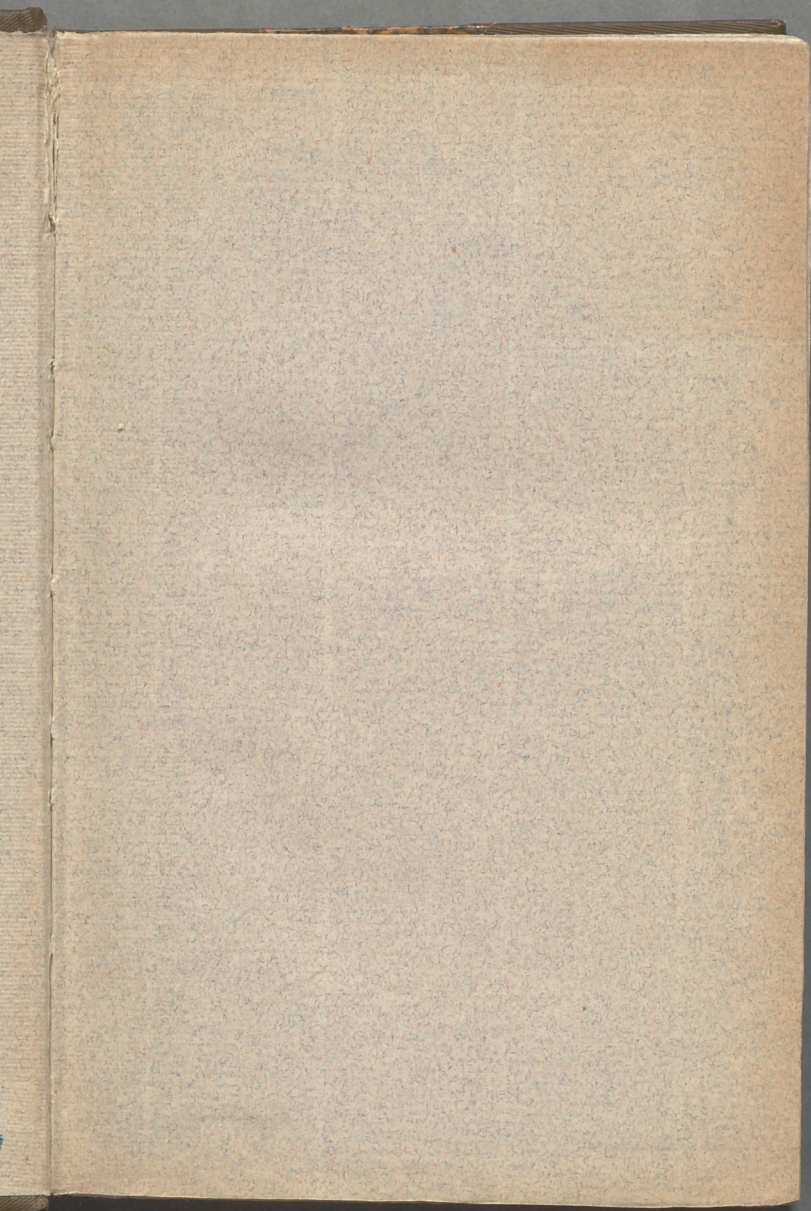
1840

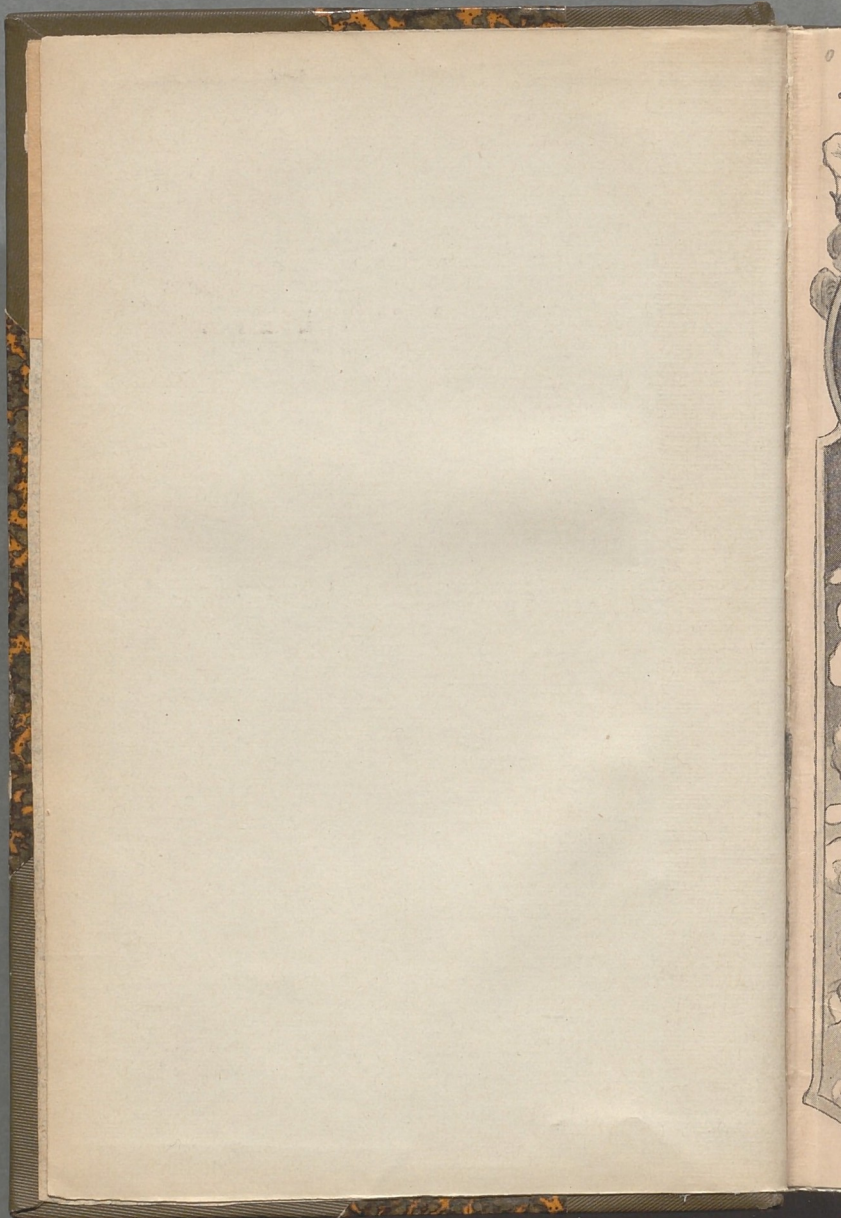
Kongl. Biblioteket.
STOCKHOLM.

Udrew.

Boarb

Saml.

Under
Barne
Saml

BIBLIOTEK 120
FÖR DE UNGA

Jenny Nyström

VAR RÄDD OM DIN KRONA!

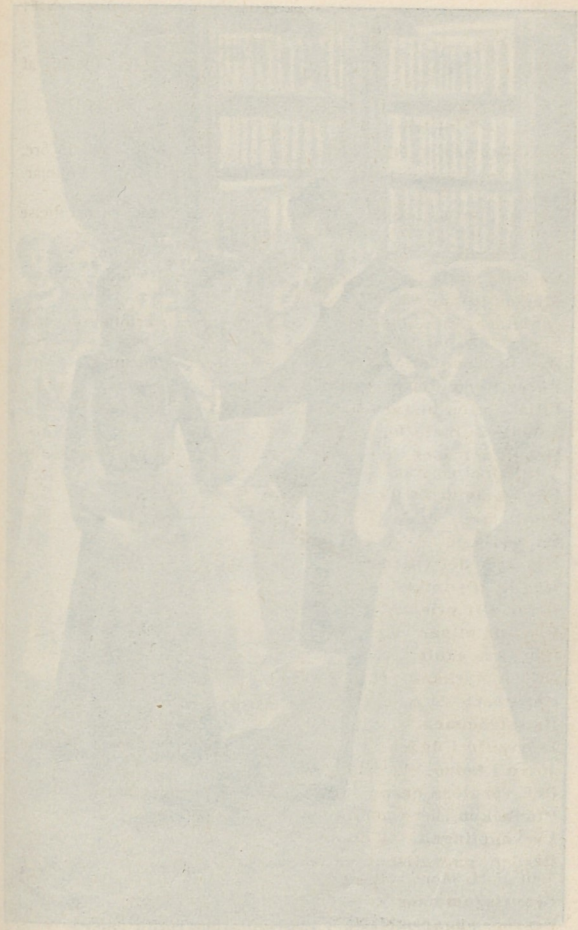
Pris 15 öre

Stockholm, Evang. Fosterlands-Stift. Förlags-Exp.

1903

Af **Bibliotek för de unga** hafva hittills utkommit och finnas hos alla bokhandlare att tillgå följande N:r:

1. **Julgranen.** Af J. P. Linde. 5:e uppl. 10 öre.
2. **Staden Fördärf och Skeppet Evangelium.** En allegori af J. P. Linde. 15 öre.
3. **För Herrens skull.** Af A. Vollmar. 2:a uppl. 15 öre.
4. **"Evelyn Howard".** Af H. Bowman. 10 öre.
5. **Kärleken söker icke sitt.** Af A. B. Buxtorf. 2:a uppl. 15 öre.
7. **Sex barn i snön** eller **Det gamla gångbudet.** Af A. Vollmar. 3:e uppl. 15 öre.
8. **Jag skulle så gärna vilja se ett träd brinna,** en berättelse af A. Vollmar. 3:e uppl. 10 öre.
9. **Lilla Gerda** och hennes sista dagar. 3:e uppl. 10 öre.
10. **En knappål.** Sann berättelse af W. Ziethe. 15 öre.
11. **Märtas julhögtid.** 5:e uppl. 15 öre.
12. **Johannes Simonides.** En bild från tiden för förföljelserna mot de evangeliska i Ungern. 2:a uppl. 15 öre.
13. **Den lilla modellen** och **Tvenne sjöresor.** 2:a uppl. 15 öre.
14. **Bores Kornieffs påskhögtid.** 2:a uppl. 15 öre.
15. **Lilla Karins historia.** Med teckningar. 20 öre.
16. **Julen i Luthers hem.** 15 öre.
17. **Det lilla trädet, som ville hafva andra blad.** En julberättelse från norskan. 3:e uppl. 10 öre.
18. **Försök ännu en gång!** Af A. L. O. E. 10 öre.
19. **Porträttet.** Af A. L. O. E. 10 öre.
20. **En nödlögn.** Af A. L. O. E. 2:a uppl. 10 öre.
21. **Hur står det till med dig?** Af A. L. O. E. 10 öre.
22. **Duglig till intet.** Af A. L. O. E. 3:e uppl. 10 öre.
23. **Öfver allt pris.** Af A. L. O. E. 2:a uppl. 10 öre.
24. **På fullt allvar.** Af A. L. O. E. 2:a uppl. 10 öre.
25. **För syns skull.** Af A. L. O. E. 2:a uppl. 10 öre.
26. **Alltför dyrköpt.** Af A. L. O. E. 3:e uppl. 10 öre.
27. **Håll fast!** Af A. L. O. E. 2:a uppl. 10 öre.
28. **Hafsströmmen.** 15 öre.
29. **Trogen in i döden.** Historisk skildr. af R. Weitbrecht. 20 öre.
30. **Julen i kojan.** En julberättelse. 2:a uppl. 10 öre.
31. **Det värnlösa barnets bref till sin käre Frälsare.** 10 öre.
32. **Plånboken** eller **Gud är underlig.** 10 öre.
33. **Fyrväplingen.** 10 öre.
34. **Herden på Salisbury-heden.** Några drag ur David Saunders lif af H. More. 20 öre.
35. **Granrisgummans julfest.** Af Lydia. 10 öre.
36. **Herrens vägar och bönenas makt.** Af pastor Filip Paulus. 20 öre.
37. **Julsorg och julglädje.** Af A. Ihle. 20 öre.
38. **En julafton i nödens boning.** Af A. Ihle. 20 öre.
39. **Den lille ärlige fisksäljaren.** 2:a uppl. 20 öre.
40. **Mormors älskling.** 2:a uppl. 20 öre.

THE
LIBRARY
OF THE
MUSEUM
OF
COMPARATIVE ZOOLOGY
AND ANATOMY
HARVARD UNIVERSITY
CAMBRIDGE, MASS.

VAR RÄDD OM DIN KRONA!

AF

RUNA =

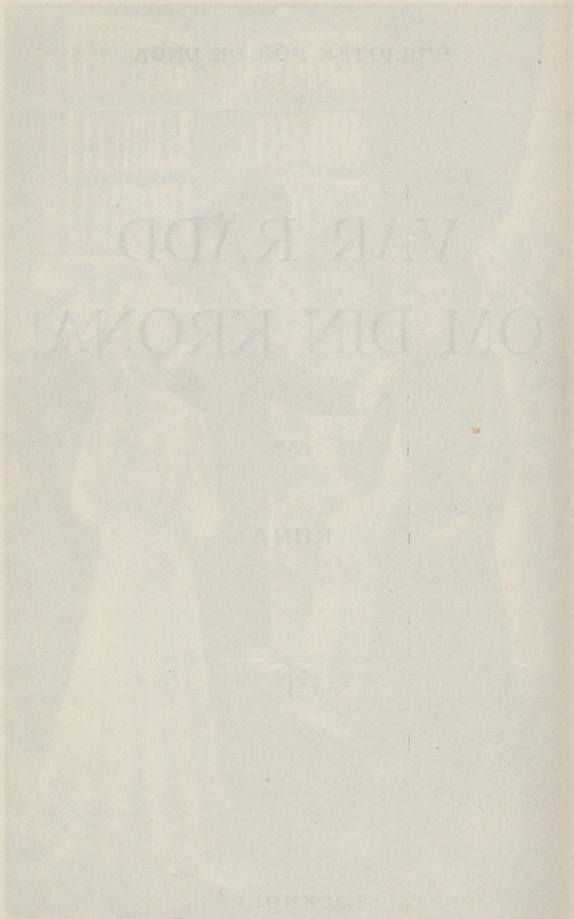
Elisabeth Maria Birkow

STOCKHOLM

Evang. Fosterlands-Stiftelsens Förlags-Expedition

Stockholm 1903, Aktiebolaget Nordiska Boktryckeriet.

un
Pa
af
hva
ne
de
de
kar
bar
bar
gin
pla

Var rädd om din krona!

I.

Konfirmationen var öfver och likaså den första nattvardsgången. Nu samlades de unga omkring sin lärare för att få sina betyg. Pastorn gaf dem också hvar sin bok till minne af den gångna vintern. Han hade skrivit in hvars och ens namn i böckerna och under namnet detta språk:

Behåll det du har, att ingen tager din krona!

Det stod samma språk i alla böckerna, och de afskedsord, läraren talade till sina barn, fäste deras blickar på kronan.

— Kom ihåg, att du har en krona, som du kan förlora, och var rädd om den! sade han.

Den korta afskedsstunden var snart öfver, barnen gingo ut, de gingo så att säga ut ur barndomen in i ungdomen, ut i lifvet. Och de gingo åt skilda håll.

II.

Agda återvände till boden, där hon hade plats. Många göromål väntade på henne.

Det är då skönt, att läsningen är öfver nu, så att jag ej längre behöfver vara af med dig flera timmar i veckan midt under brinnande arbete, sade Agdas matmor, som jämt var jäktad och nervös och jagade andra i arbetet lika mycket som sig själf.

Agda undrade, hur hon skulle kunna behålla de intryck, hon fått under lästiden. Några stilla stunder hade hon ej längre att vänta, och att samla sitt sinne midt under brådska är icke lätt. Men Agda ville icke förlora sin krona, och hon bad Jesus bevara den åt henne och henne åt kronan.

Hon bad den bönen sent en kväll, då hon låg och skurade boden. Allt under det hon gned med borsten och sköljde bort såplöddret med vatten, tänkte hon på sin krona, och det kom helgdagsstämning öfver hennes själ trots det hvardagsaktiga arbetet. Hon tänkte på att hon ej var ensam i boden, fast ingen människa fanns där mer än hon. Jesus var nära, och den tanken gjorde henne så glad, att hon skulle velat sjunga, men arbetet lade beslag på alla hennes krafter, och hon fick ej någon enda öfver för sång.

Hon tyckte, att Jesus sade till henne:

— Skura det här golfvet åt mig!

Och hon skurade det så fint, så fint i hvar enda vrå.

När det var färdigt, fick hon gå hem och

lägga sig. Någon sömn blef det dock ej på länge, ty ryggen värkte.

Agda hade nog skäl att knota och tycka, att för tungt arbete lagts på henne, men hon hade sitt eget sätt att se saken. Hon gjorde ju sitt arbete för Jesus, och, om hennes rygg värkte litet för hans skull, hur mycket mera värk och pina hade ej han utstått för henne!

Utan att ana det lefde Agda sitt arbetsfyllda och tunga lif som en hjältinna. Hon bar sitt kors i Jesu spår och såg så mycket på den älskade mästaren, att hon glömde korsets tyngd.

Och, under det hon så gick framåt genom de få återstående åren af sitt lif, kom hon slutligen till den stund, då korset förbytes till krona.

— Stackars lilla Agda, sade människorna, då de sänkte hennes stoft i grafven en vårdag jämt fyra år efter hennes första nattvardsgång, hon var inte stark nog för ett så släpigt lif, som hon måste föra, och därför dog hon också så ung, stackars barn!

— Lyckliga lilla Agda! sjöngo himmelens änglar, då de hämtade hennes själ, du var i det ringa trogen din Frälsare intill döden, och nu ger han dig lifvets krona. Salig pris! vi dig!

III.

Icke många voro de, som följt Agda till grafven. Utom hennes syster och matmor och ett par kamrater stodo där blott två personer, en

arbeterska och hennes son. Kvinnan hade tårar i ögonen, men ynglingen blickade torrögd och dystert framför sig. Han och Agda voro jämåråriga, hade bott nära hvarandra och varit goda vänner alltsedan sin tidigaste barndom och gått och läst tillsammans. Gunnar hade gjort, hvad han kunnat för att lindra sin lilla väns lott, men, som hans tid varit strängt upptagen och hans lön ej så stor, hade han ej förmått mycket.

Tigande gick han vid sin mors sida, då de tillsammans lämnade kyrkogården.

En fin vagn med några elegant klädda personer i rullade förbi dem på vägen. Gunnar följde vagnen med en hätsk blick, och hans händer knöto sig.

— Mor du, om vi haft bara hälften af hvad de där säkert ha, så kunde vi hindrat Agda från att dö, sade han.

Hon såg på honom och förskräcktes öfver hans uttryck.

— Akta dig för sådana tankar, Gunnar, du blir bara bitter af dem, sade hon.

— Det är väl inte underligt, mumlade han. Hatet mot de bättre lottade sjöd i Gunnars själ, och hvarje gång Agdas minne föresväfvade honom, flammade detta hat upp till full låga. Han blef så småningom en af de ledande inom fackföreningen, och hvar helst han mötte det jäsande missnöjet mot den så kallade öfverklassen, underbläste han det. I utbrytande strejk

var han själen och uppträdde skoningslöst mot de kamrater, som ej ville strejka.

— Du blir så hård, Gunnar, hvar skall detta sluta? suckade hans mor.

— Sucka inte öfver mig, sucka öfver orättvisan i världen, svarade Gunnar.

— Den är ej så stor, som det ser ut, menade hans mor. — Om du kunde se in i rikemans hem, funne du nog ej större lycka där än i fattigmans.

— Jag vet ingenting därom, genmälde Gunnar, jag vet bara, att, om Agda ej varit så fattig, så hade hon lefvat än.

— Jag tror inte, hon ville byta ut sin nuvarande lott och komma hit tillbaka, äfven om det bjödes henne att bo i kunglig prakt, sade hans mor.

— Det där är bara ett talesätt för att tysta stenarna, som ropa, sade Gunnar mörkt. Men ropa skola vi, tills himlen remnar och eld faller ned öfver de mäktiga och rika, som ha sitt hjärta i pungen.

Modern svarade blott med en suck, och otålig öfver den sucken gick Gunnar ut.

Strejk hade just börjats vid den stora fabrik, där han var anställd. Några af arbetarne hade brutit strejklagen och gått att återupptaga arbetet. Nu gällde det att tukta dessa och tvinga dem att delta i strejken.

Gunnar mötte en af dessa och började prygla upp honom, då han ej ville taga reson.

Under slagsmålet rann vildheten på Gunnar, så att han slog hårdare, än han visste. Ernst Bengtson, som han slogs med, föll plötsligt till marken med blodet frustande ur näsa och mun. Han låg alldeles stilla. Men Gunnar blef ej rädd.

— Gör dig inte till! Försök inte lura mig med att låtsas dö! sade han och petade omildt till den fallne med foten.

Ett klagande läte bekräftade Gunnars påstående, att den andre icke var död.

— Hjälp mig! stönade denne svagt.

— Gärna, om du fått så mycket, att du ej kan bryta vår strejklag, svarade Gunnar, och, då han såg, att det var så, hjälpte han sitt offer hem.

Här stod den sårade mannens hustru med ett litet barn på armen och rörde i en gryta, medan tre större barn stojade omkring henne. De blefvo med ens tysta, då de sågo fadern, och kvinnan bleknade. Utan ett ord lade hon den lilla ifrån sig i vaggan och hjälpte Gunnar lägga mannen på sängen.

— Hur har det gått till? stammade hon, medan hon varsamt befriade mannen från kläderna.

Hon såg upp på Gunnar, men han hvarken mötte hennes blick eller svarade. Då vände hon sig till mannen, men äfven han teg. Hennes undran växte. Att mannen varit i slagsmål, förstod hon, men han var ju alldeles nykter och den andre med. Hvem hade slagit honom?

— Bry dig ej om, hur det gått till, sade hennes man slutligen.

Hans röst lät så svag, ty han var verkligen mycket illa slagen.

Gunnar erbjöd sig att hämta doktor.

Först då kom hustrun ihåg, att hon ej tackat honom, för att han hjälpt hennes man, och hon skyndade sig att godtgöra sin försummelse.

— Tacka mig icke! sade Gunnar hastigt och skyndade bort.

Sedan han med åtskilligt besvär — ty det var sent — lyckats få tag i en doktor och skickat honom till Bengtson, gick han hem.

Här var mörkt, ty modern var borta, hon hade nattskurning den kvällen.

Gunnar kom plötsligt ihåg något, som under lästiden gjort ett särskildt starkt och hemskt intryck på honom, nämligen de orden om Judas: — Och, när han hade tagit den betan, gick han strax ut, och det var natt. Gunnar kände sig till mods, som om den natten varit omkring honom. Han skyndade sig att tända ljus, men den inre natten fördrefs ej därigenom. Det var tanken på den oskyldigt slagne kamratens ädelmodiga tystnad och den stackars hustruns så oförtjänta tack, som kom honom att känna sig mer som förrädare än som välgörare och hjälte.

Samvetets anklagelser stred segerrikt mot den socialismens idé, som behärskade Gunnar. Förgäfvos sade han sig, att han ju ej slagit Bengtson för annat än därför, att denne ej begrep att stå på sitt eget bästa och ej utan våld kunde förmås därtill. Samvetet frågade, om

Bengtson vann något på att ligga i plågor, ur stånd att arbeta för sig och de sina.

Det gjorde han kanske icke, medgaf Gunnar, icke han icke, ej för tillfället, men idéen, idéen! Måste ej den enskilde uppoffras för det allmänna, det tillfälliga för framtiden?

IV.

Följande dag drogs Gunnar som af en magnetisk kraft till Bengtsons hem. Den sjuke var sämre och hade feber men var vid sans.

Ej många ord växlades mellan de båda kamraterna, men, när Gunnar gick, hade han fått ett styng i sin själ, hvilket icke smärtade honom mindre, än den af honom tillfogade skadan, plågade Ernst Bengtson. Denne hade sett på honom med en lidande blick, som, fastän utan agg, dock tycktes fråga: — Hvarför gjorde du mig detta?

Hur Gunnar än sökte försvara sig mot den frågan, så brände den sig djupare och djupare in i hans själ. Han hade ingen ro, hvarken natt eller dag och kunde ej företaga sig något.

Bengtson blef sämre. Hans hustru hade så mycket att stå i nu, då hon ensam måste förtjäna till familjens underhåll, att hon ej kunde sköta sin man så, som han behöfde, hvarför han måste föras till ett sjukhus.

Ej en dag förgick, utan att Gunnar besökte honom där. Ibland kom också den sjukas hustru, men hon hade ej tid alla dagar.

Gunnars besök voro aldrig långa, och mycket sade han ej, men hans hårda sinne mjuknade efter hand, utan att han ens själf märkte det.

En dag uteblef han. Då han kom nästa gång, sade Bengtson:

— Du var ej här i går?

— Saknade du mig? — frågade Gunnar med en hastig och forskande blick.

— Ja, ingen kom till mig, inte min hustru heller.

Gunnar teg och kämpade med något inom sig. Plötsligt bröt det fram:

— Vet hon fortfarande ingenting om det?

— Hon anar något, men icke allt, hon vet icke hvem, svarade Bengtson.

Det kämpade inom Gunnar, något steg honom åt halsen. Hastigt reste han sig och gick efter ett knapphändigt afsked.

Då Gunnar kom nästa gång, frågade Bengtson, hur det gick med strejken.

— Underhandlingar pågå som bäst, och det ser ut, som om vi skulle segra, svarade Gunnar. det ser ut, som om vi skulle segra, svarade Gunnar.

— Om det kunde gå med andra medel än strejker! sade Bengtson.

— Det är omöjligt; vi måste sätta hårdt mot hårdt i vårt förhållande till öfverklassen, svarade Gunnar kraftigt.

I detsamma gick en ung sköterska förbi,

bärande en sjuk gosse på sina armar. Bengtson följde henne med blicken.

— Se på henne! sade han.

Gunnar gjorde så.

— Vet du, hvem hon är? frågade Bengtson och fortfor utan att invänta svar:

— Hon är en förmögen ung fröken af den samhällsklass, du hatar och tror om allt ondt. Hon ägnar sig helt åt de fattiga och sjuka.

— Det gör hon af en nyck, sade Gunnar.

— Nej, hon gör det af kärlek. Det finnes ett annat sätt än att möta hårdt mot hårdt. Möt kärlek med kärlek!

— Det möter oss icke mycket kärlek från öfverklassens sida, sade Gunnar föraktligt. — Hon där är ett undantag.

— Säg icke det, de äro många. Och för resten är det vår plikt att älska, äfven där vi röna motsatsen till kärlek.

Det blixtrade stolt i Gunnars ögon, då han svarade:

— Jo, det vore just skönt! På den vägen komma vi rakt in i slafveriet.

— Nej, tvärt om. *Älsken edra ovänner!* Det budet gafs ej blott åt öfverklassen utan ock åt oss, det gafs åt alla lika. Hatet binder, men kärleken befriar. Tro mig, Gunnar, det är slafveri att hata!

Gunnar teg och blickade framför sig, dyster och tankfull. Den sjuke fortfor:

— Hatet gör en hemsk till sinnes och oro-

lig, då man i stället genom att älska blir ljus och lugn. Man vinner aldrig sin fiende genom hat, men man vinner honom genom kärlek.

Gunnar teg fortfarande. Han undrade, om den sjuke tänkte på sig själf och honom nu, och i det fallet måste han erkänna sanningen af dennes ord.

— Detta gäller om samhällsklasserna så väl som om den enskilde, återtog Bengtson, blott kärleken kan utjämna olikheterna och närma två skilda läger.

När Gunnar gick hem den dagen, hade han mycket att tänka på.

— Älsken edra ovänner!

Hvilken vansinnig uppmaning, tänkte han. Och han skulle ha slagit bort den med hån, om han ej själf varit föremål för just den kärleken.

Hur hade hans sårade kamrat fått en sådan kraft att älska? Gunnar visste det nog. Kraften hade kommit från honom, som gifvit det budet åt människorna och själf fullbordat det i lif och död. Ja, en kristen måste man vara i själ och hjärta för att kunna älska sina fiender. Men Gunnar var rädd att bli en kristen, ty, blef han det, måste han vända om från sin väg och lefva för en idé, alldeles motsatt den, som vid Agdas död gripit honom så mäktigt och alltsedan besjälät hela hans varelse.

Agda! Han kom att tänka på henne. Hvad skulle hon sagt om hans lifs sträfvan, skulle

hon gladts åt att ha varit den första driffjädern därtill? Han visste, att hon icke skulle det, utan att hon i stället skulle ha sörjt däröfver. Aldrig hade hon klagat, aldrig satt något hårdt mot lifvets hårdhet. Men därför hade hon dött också. Bengtson hade gjort som hon, och han låg slagen och sjuk. Deras konung, som de följt, hade dött på förbannelsens kors för sin kärleks skull. Var då ej hans religion tydligen en nederlagets och undergångens religion?

Så frågade sig Gunnar, men svaret trängde sig på honom i form af motfrågor. Var det undergång i Jesu uppståndelse, i hans rikets bestånd och stilla tillväxt genom alla tider? Var det nederlag i Agdas glädje inför döden, i Bengtsons ro under sjukdomen, i hans mildhet mot den, som slagit honom?

Gunnar kunde ej glömma uttrycket i den sjukens ögon, då han försäkrat: — *Man vinner aldrig sin fiende genom hat, men man vinner honom genom kärlek.*

Och sanningen af dessa ord bekräftade Gunnar själf alldeles ofrivilligt. Den man, han förorättat, hade verkligen vunnit honom blott genom sin förlåtande kärlek, vunnit honom så helt, att han ej längre förmådde behålla sina egna tankar, utan kände sig oemotståndligt drifven att utbyta dem mot sin besegrares.

När människor kunna vinna så, hur mycket mera måste ej Kristus vinna?

Gunnar tvangs till Kristus, fast han förstod,

att omfattandet af Kristus betydde undergång och död i viss mening. Han måste dö från sig själf men för att uppstå med Kristus. Han måste börja trakta efter det, som är ofvan, *icke* efter det, som är på jorden.

Det satt hårdt åt, innan han kom ända därhän att besluta sig för detta. Det var först efter en förfärlig natt, genomvakad vid Bengtsons sida under väntan, att döden skulle taga denne bort, som Gunnars motståndskraft bröts ned fullständigt.

När han såg döden vika och lifvet återvända, såg sig befriad från en dråparens samvetskval, då kunde han ej längre låta bli att taga steget ut. Kristi kärlek hade besegrat honom.

Gunnar hade en helgjuten karaktär, så att, hvad han blef, blef han helt. Han blef en kristen till själ och hjärta, och hans kristendom genomsytrade äfven den lifsidé, som behärskat honom. Allt fortfarande sökte han att i sin mån sträfva för jämlikheten i världen, men hårdt mot hårdt var ej längre hans motto. Ej förgäfves hade han erfarit den tysta kraften, som vinner. Själ hade han besegrats af kärlekens allmakt, och nu ville han i sin tur segra endast genom denna makt. De svagas och fattigas lott låg honom alltjämt lika varmt om hjärtat, men han tog numera med i räkningen de osynliga tingen och dömde ej så ytligt som förr. I stället för att underblåsa missnöjet och väcka det, rådde han

till förnöjsamhet, inseende, att den kan göra äfven en ringa lott njutbar. Gåtan, hvarför det skall vara så olika deladt i världen, var dock långt ifrån löst, men, när den trängde sig på honom vid åsynen af nöd och elände, hotande att göra honom bitter igen i känslan af hans vanmakt, lyfte han blicken till den värld, dit Agda gått ifrån trängseln här nere, och han trodde på gåtans lösning där. Och, ju mer han såg uppåt, ju oväsentligare föreföll honom mycket här nere, och han förbittrades ej som förr. Om det än är åtskilligt här på jorden, som den ringe och fattige måste undvara, så är dock lifvets krona lika tillgänglig för den fattigaste och lägste som för den rikaste och högste. Och i jämförelse med kronan såg Gunnar all jordens härlighet förblekna.

V.

Elin och Mia hette de två flickor, som under lästiden suttit Agda närmast. De hade äfven varit med på hennes begrafning, fast de efter lästidens slut sällan träffat henne. Hur annorlunda än sin lilla kamrat de utvecklats sig, så förstodo de att sätta värde på henne, och uppriktiga voro de tårar, de fällde vid hennes graf.

Elin och Mia hade båda arbete på en fabrik och funno det enformigt och tråkigt, men de tänkte på aflöningen, på kvällen, då de blefvo lediga, och på söndagarna, då det ej var något arbete alls på hela dagen. De hade många

kamrater på fabriken, och bland dessa fanns det åtskilliga, som kommo med roliga förslag.

— Nu, när ni slutat läsningen, behöfva ni väl ej vara så gudliga längre, hade de sagt till Mia och Elin.

Dessa hade i början försökt stå emot, men så småningom hade de dock dragits med. De voro unga och nöjet lockande. På danstillställningar fingo de alltid dansa mycket, och gossarne täflade om att bjuda dem på kaféer och teatrar. Snart lefde de båda unga flickorna blott för sina nöjen och togo arbetet som något nödvändigt ondt. Då de efter att ha tillbringat halfva natten med att se en dålig teaterpjäs, som gaf dem oroliga drömmar under den återstående delen, kommo uttröttade till sitt arbete, skyllde de sin öfveransträngning på detta och arbetade håglöst och slarfvigt.

Så förlorade de omärkligt, hvad de en gång haft, och glömde sina kronor. Men det finns en, som söker de förvillade, och han stod en dag framför de båda läskamraterna, fast de ej kände igen honom. Han rörde vid Mia, och hon blef illa sjuk. Hon måste föras till sjukhus.

Här fick hon se en annan sida af lifvet än på danstillställningar och simpla teatrar. Här hördes ej groft skämt, inga skallande skrattsalvor, ej lek och ras; här var allvar och stillhet, här var hopp och fruktan, ett antingen-eller. Det var lifvet utan illusioner, lifvet inför döden. Mia förskräcktes, det var, som om en bindel

ryckts från hennes ögon. Allt, som bländat henne, stod slocknadt och gapande tomt som ett träslott efter branden. Hvad hade hon, om hon skulle dö nu? Intet, mindre än intet!

Mia måste opereras, och hon var så rädd för operationen, doktorn hade ej dolt för henne, att den var allvarsam.

I sängen bredvid låg en fru, som nu var så långt på bättringsvägen, att hon var uppe några timmar dagligen. Hon hade genomgått det samma, som väntade Mia, och hon försökte trösta och lugna den unga flickan.

— Jag lämnade mig i Guds hand, och han bar mig igenom, sade frun.

Mia svarade ingenting, men de orden gäfvö henne ej någon ro, tvärt om. Hon fruktade Guds hand mer än något annat och hade skäl därtill, ty hon hade släppt och stött bort den handen.

Den välvilliga frun ville ej besvära Mia med för många ord, men hon satt kvar vid bädden, ty hon såg, att hennes närvaro lugnade den unga flickan. Hon tog en liten bok, som låg på Mias nattduksbord, och bläddrade i den.

— Jag fick den där boken af min konfirmationslärare, upplyste Mia.

— Är det han, som skrifvit detta: *Behåll det du har, att ingen tager din krona!*

— Ja, svarade Mia tonlöst.

Hennes krona var tagen. Straff och icke krona väntade henne af Guds hand.

— Tror ni, att jag dör under operationen?
frågade hon plötsligt.

— Nej, det tror jag inte. Men, hur det
än går, behöfver ni väl icke frukta.

— Jo, jo! sade Mia ångestfullt.

— Hvarför? frågade hennes nya vän.

— Jag har gått bort från Gud.

— I synd?

— Inte precis i synd, svarade Mia, jag har
icke gjort något ondt egentligen.

— Hvarför är ni då rädd för Gud?

— Jag vet inte; han är så främmande.

— Har han alltid varit det?

— Nej, icke alltid.

— Stackars barn, har ni förlorat er krona?
hur gick det till?

— Kamraterna lockade mig ut på allt
möjligt.

— Skyll inte blott på kamraterna! Hvad
hade de förmått, om ej er lust gått åt samma
håll som deras? Och för resten var ni väl ej
aldeles utan lockelser från det andra hållet
heller? Hade ni inte att stå emot åtskilliga
drabbningar från Gud, innan ni var helt borta?

Mia måste medge detta. Dock påstod hon,
att Gud bad henne blott genom den fruktan,
hans stränghet ingaf.

— Men blir inte hans dragning ljuflig, då
han förlåter er all er likgiltighet, låter er få
komma tillbaka till sig, fast ni gått bort, och
återger er den krona, ni förverkat?

— Det gör han inte.

— Jo, det gör han. Om edra synder än vore blodröda, skola de varda snöhvita.

Mia gaf intet svar, men hon tänkte på detta löfte, och hon hakade sig fast därvid, då stunden för operationen var inne och kloroformen började omtöckna hennes medvetande.

Operationen, som Mia fruktat så mycket, lyckades, och hon tillfrisknade ganska fort efteråt.

Vid sin återkomst till fabriken hälsades hon hjärtligt af kamraterna. Särskildt var Elin glad. Hon hade saknat sin väns sällskap. Men hennes missräkning blef stor, då hon fann, att Mia ej ville börja det förra glada lifvet igen.

— Nej, sade denna bestämdt, Gud har tagit mig tillbaka till sig, och nu är jag icke så rädd för något som att än en gång gå bort från honom. Jag vill behålla, hvad jag har, så att ingen tager min krona.

Elin svarade ingenting, och då hon såg, att Mia ej lät öfvertala sig, drog hon sig ifrån henne, så mycket mer som Mia inte ville låta henne vara i fred.

— Elin, akta dig! Du är på en farlig väg. Vänd om!

Men Elin aktade ej varningen. Hon ville ha roligt på sitt sätt och frågade ej alls efter kronan. Och hon gick allt längre och längre bort från Gud och sjönk. Och det värsta var, att hon icke märkte det själf utan trodde, att hon hade det bra.

Men Mia sörjer öfver sin dåraktiga vän, som ville gå miste om kronan, och hon ber för henne hvarje dag.

VI.

Det var många flera unga än Agda och Gunnar, Elin och Mia, som till afskedsord af sin lärare fått den uppmaningen: — Behåll det du har, att ingen tager din krona.

Då Ellen och Irma följdes åt hem efter att ha fått sina betyg, kände de sig mycket vemdiga. Båda voro varmt fästade vid sin lärare och ansågo den nu tilländalupna vintern som den lyckligaste tid, de upplefvat. I synnerhet var detta fallet med Irma. I hennes hem förekom intet allvar, och hon hade därför genom läsningen kommit in i en alldeles ny värld, som vunnit hennes kärlek.

Sedan hon vid sin port skilts från Ellen, gick hon genom hela våningen sökande sin mor, men ingen var hemma.

Hon stannade tankfull i ett af fönstren, som vette åt Strandvägen, men hennes öga fångslades hvarken af det lifliga människovimlet i alléerna utanför eller af det glittrande vattnet där bortom och den strålände vårhimmeln. Hon öppnade den lilla bok, hon nyss fått, och läste de ord, som stodo skrifna under hennes namn:

— Behåll det du har, att ingen tager din krona!

Minnnet af allt, hon under vintern hört om

Jesu stora kärlek och om den himmel, han öppnat för henne, gjorde hennes hjärta så varmt, och, där hon stod, bad hon tyst och brinnande, att Jesus skulle taga sig an henne och bevara henne.

Irmas föräldrar hade aldrig tänkt sig annat än att föra henne ut i världen vintern efter hennes konfirmation, och de blefvo därför ej litet förvånade, då hon icke ville. Det blef emellertid mycket svårt för henne att framhärda i sin vägran, ty den väckte hennes fars vrede och moderns sorg. De förstodo ej alls hennes motvilja för det lif, de ämnade henne. Men hon bad så bevekande, att hon verkligen fick stanna hemma både en och två gånger. Tredje gången blef hon dock bjuden på bal till ett ställe, dit hennes far nödvändigt ville, att hon skulle gå. Inga böner hjälpte.

— Du måste gå, sade han afgörande.

Aldrig hade han talat till henne i den tonen förr.

— Jag begriper dig inte, sade hennes mor. Du måtte tro, att vi vilja sammanföra dig med idel dåliga människor. Det är högmod att anse sig vara så mycket bättre än andra, att man inte kan vara med dem.

— Det tycker jag visst inte, att jag är, sade Irma. Hvad jag fruktar är att bli så road och så dragen med, att jag går bort från Gud.

— Å, det behöfver du inte vara rädd för, sade modern, och inom sig tänkte hon, att det

ej skulle skada Irma att bli af med åtskilliga af de där intrycken, som gjorde henne o'lik vanlig sorglös ungdom.

Irma måste gå på balen, och hon kände, hur fasligt roligt där var. Det blef ej heller den sista, ty, sedan hon en gång brutit isen och antagit en bjudning, kunde hon ej utan att såra säga nej till andra.

Hon kände sig orolig och fridlös och trodde, att hon förnekade sin Herre.

Då hon sökte tröst och förstående hos Ellen, lade denna blott sten på börda.

— Hvarför är du inte fastare? Jag skulle i ditt ställe helt enkelt aldrig ha satt min fot på en bal, sade Ellen, glömsk af att hon aldrig haft tillfälle att göra det.

Irma kände sig riktigt brottslig inför sin förtäffliga vän och grät den kvällen bittra tårar öfver sig själf. Hon tyckte, att kronan, som strålat så eftersträivansvärd för hennes blickar, förlorat sin glans.

— Måste jag antingen trotsa mina föräldrar eller gå miste om min krona? frågade hon sig med stigande oro, då hon kände sitt sinne förtyligas af det ändamålslösa lif, hon alltmera drogs in i.

När hon på våren ett år efter konfirmationen slutat skolan, bad hon fadern att få fortsätta studierna och taga studentexamen. Hon passade på att komma fram med sin begäran i en lämplig stund, då han just läst igenom hennes fina

betyg och uttryckt sin stolthet och belåtenhet. Han gaf sitt bifall nästan utan tvekan. Att kunna vara stolt öfver sitt barn ville han framför allt, och det skulle han få skäl till, om han läte hennes goda hufvud komma till sin rätt.

Irma tog sina studier på allvar och hade sällan tid öfver för sällskapslifvet. Föräldrarna voro nog ej belättna med detta, men de insågo, att hon for bättre af att använda sin lediga tid till sport och friluftslif och sina nätter till sömn än till att fara på visiter och vaka på baler. Dessutom tröstade de sig med, att, när studentexamen var öfver, skulle hon lämna studierna för sällskapslifvet och spela en framstående roll där genom sin begåfning och sina kunskaper. Irma hade dock i tysthet andra planer. De voro obestämda och växlande ännu så länge, men hon tviflade ej på att hon, när tiden var inne, skulle ledas till att stanna för den rätta.

Med Ellen var hon ej så ofta tillsammans som förr. Detta berodde dels på att de numera rörde sig i så olika förhållanden, dels därpå att Ellen ogillade Irma. Hon ansåg, att denna blifvit ej blott världslig utan också okvinnlig.

En dag satt Ellen och utgöt sig öfver Irma för sin bror Axel, som också varit läskamrat med de båda flickorna.

— Ja, slutade hon med en suck, det är sorgligt att se sådant. Jag minns språket, vi fingo till afsked af vår lärare: Behåll det du har, att ingen tager din krona! Stackars Irma,

hon tycks ha utbytt kronan mot världens fåfänglighet.

Axel, som, under det hon talat, gått af och an på golfvet, stannade nu.

— Akta dig, Ellen, sade han, man kan gå miste om kronan också genom ett dömande och själfrättfärdigt sinne.

Hon blef så häpen, att hon ej kom sig för med att svara.

VII.

Ellens bror Axel studerade till präst. Erik, en af hans läskamrater, som tillika var hans bästa vän sedan barndomen, bodde tillsammans med honom i Uppsala.

De hade gått ut i lifvet med samma rena uppsåt att kämpa den goda kampen för lifvets krona. Men den var icke en strid mot kött och blod utan mot herradömen och väldigheter och onskans andemakter. Axel var vaken för detta och klädde sig i Guds vapenrustning för att kunna bestå i den onda dagen. När tviflen kommo, stod han därför väl rustad. Han bar trons sköld och satte den energiskt mot den ondes glödande pilar, om hvilka han ej var tveksam, hvarifrån de kommo.

Erik såg dock ej så klart som han.

— Du afklipper hvarje tviflets fråga i stället för att gå in på den och reda ut den, sade han förebrående till Axel.

— Hvarför försöka lösa trassliga knutar, som

binda och hindra oss? genmälde Axel. Mycket bättre då att hugga itu dem, som Alexander gjorde med den gordiska knuten.

— Det må du göra för din egen räkning, men de flesta kunna ej nöja sig med det, sade han. För andras skull kan det vara ens plikt att sätta sig in i tviflet och i de olika grunderna för detsamma.

— Bara man inte sätter sig så grundligt in i det, att man förlorar sin tro. Illa hjälper man en tviflare, om man själf tviflar, sade Axel.

— Är min tro så svag, att den ej tål vid att utsättas för tviflets inkast, så må den gå under, förklarade Erik stolt.

— Älskar du inte din tro? frågade Axel.

— Hvarför frågar du så?

— Du talar så känslolöst om den, sade Axel. Skulle du tro, att en mor älskade sitt barn, om hon utsatte det för smitta och sade: Är mitt barn så svagt, att det ej kan tåla smitta, så må det gärna få difteri och dö?

Erik funderade. Plötsligt glänste det till i ögat.

— Hvad skulle du säga om den läkare, som inte vågade sig in i en difterisal af fruktan för smitta?

— Jag skulle kalla honom feg, erkände Axel beredvilligt och tillade: men jag skulle kalla honom dumdrestig, om han tog sig för att insupa smittämnet i stället för att oskadliggöra det.

Erik gaf sig dock ej.

— Det kan ibland vara ens plikt till och med att suga gift, till exempel för att rädda en ormbiten, sade han.

— Ja, men man sväljer inte giftet, utan man spottar ut det noga, hvarv enda dugg, svarade Axel slagfärdigt. Jag menar inte med allt detta, att man skall undvika människor, som kämpa mot tvifvel, eller af rädsla vägra att höra dem, men jag inser inte, att det under några förhållanden är rätt att ge tviflet rum i sin själ.

Så talade Axel, och så tänkte och handlade han också. Han gick sin väg rakt fram, med blicken fästad på kronan, hvars glans i hans ögon öfverträffade allt annat. Och han blef till stor välsignelse och till stöd för många svaga själar. Han räddade mången drunknande upp på klippan Kristus, ej genom att själf kasta sig i vågorna utan genom att behålla sitt fottäste fast på klippan och sträcka ut en hjälpsam hand till dem, som ville upp.

Eriks väg genom lifvet gick ej så rakt mot målet, och hans steg voro icke så fasta. Han var så frisinnad och rädd att döma, att han ej ens dömde de onda andemakterna af fruktan att synas döma de människor, som af dem låto behärska sig. Just för denna sin frisinthets skull blef han mycket uppburen och fick stort anseende. Hans inflytande var godt, men han vann människor mer för sig själf än för Gud, ty han kom med sina egna fint tänkta och fint sagda

satser i stället för med det oförfalskade evangelium, hvilket är en stötesten och en galenskap för dem, som ej behöfva det. Erik lefde för detta lifvet, men på ett ädelt sätt, behärskad af mänskokärlek. Kronan, som Gud lofvat sina trogna, väntade han sig som lön för sin möda en gång. Men den krona, han sträfvade för, var ej färdig än, skulle ej räckas honom af nåd, utan skulle så småningom tillverkas af hans egna goda gärningar.

Axel varnade honom.

— Du är på en farlig väg, Erik, sade han. Du växer ifrån den första kärleken, tror dig ej behöfva Jesus och hans försoning. Tag vara på hvad du har i honom, annars förlorar du din krona!

VIII.

Sedan Irma tagit studentexamen, ställde hennes föräldrar till en stor fest. Bland dem hon själf inbjöd voro Ellen och Axel. Den förra skickade återbud, men Axel kom.

Som han icke dansade utan blott såg på, hade han god tid att lägga märke till allt, och han såg åtskilligt. Irma var föremål för allmän hyllning både af äldre och yngre, men så var ju festen också tillställd enkom för att fira henne. Själf föreföll hon dock mera nedstämd än glad. Axel längtade att få tala vid henne, men hon måste som värdinna vara öfverallt och ägna sig åt alla. Blott några minuter stod hon bredvid honom.

— Hvad tænker ni om en sådan här tillställning? frågade hon och betraktade det brokiga vimlet med en egendomlig blick.

— Det ligger något bländande däri, då man ej är van därvid, svarade han.

— Ja, onekligen, instämde hon, och hennes uttryck blef oroligt, men plötsligt klarnade det, som om hon kommit att tänka på något lugnande, och hon tillade: Blixten bländar i mörkret, men om man lever i ljuset...

Hon fullbordade ej meningen, ty någon kom och hämtade henne till dansen.

Axel längtade mycket att få återupptaga det afbrutna samtalet, men fick ej tillfälle till det den kvällen.

Följande dag gick han till Skansen för att njuta af våren, och där mötte han Irma. Äfven hon var ensam. De dolde ej den glädje, de kände öfver att träffa på hvarandra. Tillsammans gingo de upp genom Björkliden, stodo en stund på bron och hörde den lilla glada forsens sorl under björkarnas vårfina, solskimrande hvalf. Sedan fortsatte de och gingo den väg, som går genom skogen längs Skansens utkant fram till Hellestadsstapeln. Här vände de och gingo samma väg tillbaka, af en tyst öfverenskommelse undvikande slätten omkring dammarna, där de ej skulle fått vara ostörda.

Samtalet blef afgörande för lifvet. Axel hade frågat Irma om hennes framtidsplaner och funnit dem ganska sväfvande. Blott ett visste hon

säkert, och det var, att hon ville lefva för Gud och sina medmänniskor och bevara sin krona. Men om bästa sättet att göra detta var hon ännu oviss. Helst ville hon bli sjuksköterska, men föräldrarna hade bestämdt vägrat sitt samtycke. De voro ej heller för att hon skulle studera till läkare.

— Det ser mörkt ut, men jag betviflar ej, att Gud skall låta mig finna min rätta plats i lifvet, sade hon hoppfullt, men läpparna darrade, och vemod låg i ögat.

Då fick Axel mod att göra henne en fråga, som länge legat honom på hjärtat. Måne ej hennes rätta plats vore vid hans sida?

Vid denna fråga tyckte hon sig se sin dunkla framtid klarna med ens. Och, då hon i solnedgången gick utför Björklidens branta backe och han räckte henne handen till stöd, genomströmmades hon af en lycklig trygghetskänsla och sände ett jublande tack till Gud, som gifvit henne, just hvad hon behöfde. Som hon af erfarenhet visste, hur svårt det är att ensam sträfva mot målet, kunde hon riktigt sätta värde på att hafva fått till ständig hjälp en, som gick mot samma mål med samma krona i sikte.

Väl möttes deras unga kärlek af pröfningar och motstånd, men den icke blott uthärdade detta utan stärktes däraf och belönades slutligen med seger.

Det var från Axel tanken att söka samla

alla läskamraterna utgick, och den omfattades med stort intresse af de andra.

En dag i början af Maj jämt femton år efter konfirmationen samlades de forna kamraterna — nu vuxna män och kvinnor — åter en gång kring sin lärare. Ledet hade glesnat betydligt.

Alla hade naturligtvis ej kunnat nås af kallelsen, men äfven några af dem, som fått sådan, saknades.

Mia satt på sin plats, men på ömse sidor om henne var det tomt. Elin och Agda fattades. Den förra hade förlorat kronan ur sikte och fattat så stark kärlek till denna världen, att hon ej ville höra minsta ord om Gud, den senare var ej kvar på jorden, hon hade länge sedan gått till Gud och bar redan sin krona. Mia tänkte med saknad på de båda frånvarande kamraterna, tackade för den ena och bad för den andra.

Det var ännu en, hvars blick med särskild känsla dröjde vid Agdas tomma plats, och det var Gunnar. Hennes minne gjorde honom dock ej bitter som förr. Han visste bättre nu än att beklaga hennes lott. Men den sträng, som hennes svaghet så mäktigt berört i hans hjärta, vibrerade ännu. Ingen kunde ömma för värnlösa och hjälpbehöfvande innerligare än denne grofve arbetare med det allvarsamma ansiktet. Han försökte numera ärligt att ej sätta hårdt mot hårdt, ej ens när det gällde deras försvar. Han ställde hämnden öfver all orättvisa till honom,

som rätt dömer, och sträfvade för egen del att tränga djupare in i kärlekens lag, närmare Jesus Kristus.

Ellen och Irma sutto bredvid hvarandra, och båda kände, hur mycket i deras ömsesidiga förhållande blifvit annorlunda sedan lästiden. Till det yttre voro de närmare förenade, då Irma var gift med Ellens bror, men deras vänskap var ej så varm som i den första ungdomen. Hvad var orsaken? Hvardera sökte den hos sig själf, ty bådas sinnen voro uppmjukade af minnen, som stunden och stället framkallade.

Ellen kände, att hon dömt Irma ytligt och strängt, och att hon gjort det, emedan hon i grund och botten kanske afundats denna just det, hon så hårdt dömt henne för. De ord, Axel en gång sagt henne om möjligheten att förlora kronan genom dömande och själfrättfärdighet, kommo för henne. Det hade de alltsom oftast gjort, men hon hade jagat bort dem; nu stannade hon för dem, sänkte sitt hufvud och dömdes sig själf inför Gud.

Irma anklagade sig samtidigt för att ej å sin sida ha gifvit Ellen det förstående, hon fordrat för sig af denna. Hon hade ej tänkt på de svårigheter, Ellen haft att kämpa emot, utan bara väntat, att denna skulle taga full hänsyn till hennes. Och på sista tiden, sedan hennes lif blifvit så lyckligt och harmoniskt, hade hon ansett Ellen själfvisk, som ej gått helt upp i hennes och Axels lycka. Nu insåg Irma, att det

var hon, som varit själfvisk, och hon tänkte, att det var bra illa, om lyckan skulle få en sådan inverkan på henne. Så fick det ej fort fara.

Hon såg öfver till Axel, som satt midt emot. Han nickade omärkligt åt henne, och hans ögon lyste. Han kände det som en förmån att än en gång få sitta på lärjungabänken, han som numera själf var lärare för unga nattvardsskaror.

— Är det ej som att möta sitt gamla jag från de första ungdomsåren, att sitta här och känna, hur de forna tankarna och känslorna stå upp som lefvande minnen? hviskade han till Erik, som satt bredvid honom.

Denne nickade jakande och smålog, välvilligt öfverseende mot minnet af sin egen oerfarna ungdom. Nu var han ej så enfaldig som då, menade han.

Nu trädde den forne läraren in i ringen. Hans hår hade grånat, och hans gestalt hade åldrats, men blicken i ögat var lika ljus och varm.

Med stor beredvillighet hade han gått in på Axels förslag, och det gladdede honom synbarligen, att så många infunnit sig. Han såg på hvarenda en, och han såg också på de tomma platserna. Och så talade han om, att de hvar och en hade sin plats i himmelen, och att de måste laga så, att ej dessa platser komme att stå tomma.

— Jesus har gått bort och beredt oss rum, och han skall komma tillbaka för att taga oss till sig. Varen redo för honom, närhelst han kommer!

Så talade den gamle, och sedan gaf han dem återigen det språk, som han en gång förut gifvit dem till afskedsord:

— *Behåll det du har, att ingen tager din krona!*

Han talade om allt det nya i tiden, alla de vilseledande rösterna, all otro i gröfre och finare form, och han utropade bevekande:

— Behåll det du har, att ingen tager din krona! Du har Guds ord och löfte om full frälsning och evigt lif för Jesu Kristi blods skull! Låt ingen rubba din tillit till detta ord! Behåll det, göm det i ditt hjärta, och var rädd om det! Låt himmel och jord förgås för dig hellre än Guds frälsande ord! Tviflar du än på ett, än på ett annat, jaga bort tviflet med ett ord af Gud, såsom Jesus jagade bort satan! Och, när du lider, och när du skall dö, hvilade din själ vid något Guds löfte, så kommer du ej på skam! Behåll det du har, att ingen tager din krona! *Var trofast intill döden!*

När mötesstunden var slut, skildes de forna kamraterna på nytt efter att hafva fått ännu ett ljust och uppåt visande minne med sig. De hade varit med om en evighetsstund, under hvilken kronan strålat fram äfven för deras blickar, som ej ofta sågo dess glans. Och de, hvilka valt kampen för lifvets krona, gingo med stärkta krafter till den striden.

Var rädd om din krona!

41. **Tvätterskan och hennes son.** Af A. Vollmar. 15 öre.
42. **Utan händer.** Berättelse för ung och gammal af A. Vollmar. 20 öre.
43. **Regnbågen.** Tal till barnen vid en söndagsskolfest, hållet af J. P. Linde. 10 öre.
44. **Sam, den lille sångaren.** Öfvers. af G. S. Löwenhielm. 25 öre.
45. **Det lyckliga skeppsbrottet.** Öfvers. från tyskan af J. J.-n. 10 ö.
46. **Den blinde fiolspelaren.** Berättelse af Anette Ihle. Öfversättning från norskan af Leo. 25 öre.
47. **Den konungliga lagen.** (Jak. 2:8). Af Charlotte Mason. 25 öre.
48. **Den tacksamme Josef.** Öfvers. från engelskan. 15 öre.
49. **Farmors berättelse** eller En episod från irländska upproret 1798. 20 öre.
50. **Det klappar.** Berättelse för ung och gammal af A. Vollmar. 10 öre.
51. **Julaftonen.** Berätt. A. Vollmar. Öfvers. fr. 8:de tyska uppl. 15 ö.
52. **De två bröderna.** Öfversättning från engelskan. 2:a uppl. 15 öre.
53. **Utan arbete, utan bröd!** Af författarinnan till "Jessikas första bön". Sann berättelse. Öfvers. fr. engelskan. 15 öre.
54. **En dag och en natt.** Berättelse af Hesba Stretton. Öfvers. af H. F. 25 öre.
55. **Stefan Flemings tafla.** En berättelse ur verkligheten. Öfvers. från engelskan af I. K.-g. 10 öre.
56. **Min egen, egen lille Johan.** Öfvers. från engelskan af E. F. L.-m. 2:a uppl. 25 öre.
57. **Sommarloftet.** Öfvers. från engelskan af E. M. L.-m. 15 öre.
58. **Två barn, som söka och finna himmelen,** af A. Vollmar. 20 öre.
59. **Julbarnet.** Af A. Vollmar. 15 öre.
60. **Sparfvarna se det.** 20 öre.
61. **Barnatro** 20 öre.
62. **Henriks markatta och hur hon samlade för missionen.** 15 öre.
63. **Kärlekens hemlighet.** Af Mathilda Roos. 15 öre.
64. **Det roligaste af allt.** Af Mathilda Roos 15 öre.
65. **En liten tviflare.** Af Mathilda Roos 15 öre.
66. **Det allra käraste.** Af Mathilda Roos. 10 öre.
67. **Jul.** Af Mathilda Roos. 15 öre.
68. **Bruna Lena** eller **Den mörka flickan.** Af O. Wildermuth 30 öre.
69. **Hvad vill julgranen lära oss?** Julbetraktelser för barn af H. B. Hammar. 10 öre.
70. **Penningar och lycka.** Af A. Vollmar. 10 öre.
71. **Herdegossen,** som blef läkare. Af Ottilie Wildermuth. 25 öre
72. **Esters Julafton.** Af Ottilie Wildermuth. 15 öre.
73. **Befrielsen.** Berättelse från drottning Johannas af Navarra dagar. 25 öre.
74. **Sen lycka.** 25 öre.
75. **Fader vår.** Af Mathilda Roos. 10 öre.
76. **I säker vård.** Berättelse af Johanna Spyri. 25 öre.
77. **Nyårsången.** Af Johanna Spyri. 15 öre.
78. **Pastorns Hanna.** 15 öre.
79. **Lilla Ingrid och hennes indiske vän.** Af Evy. 10 öre.
80. **"Det bästa af allt".** Af Anna Lundberg. 10 öre.

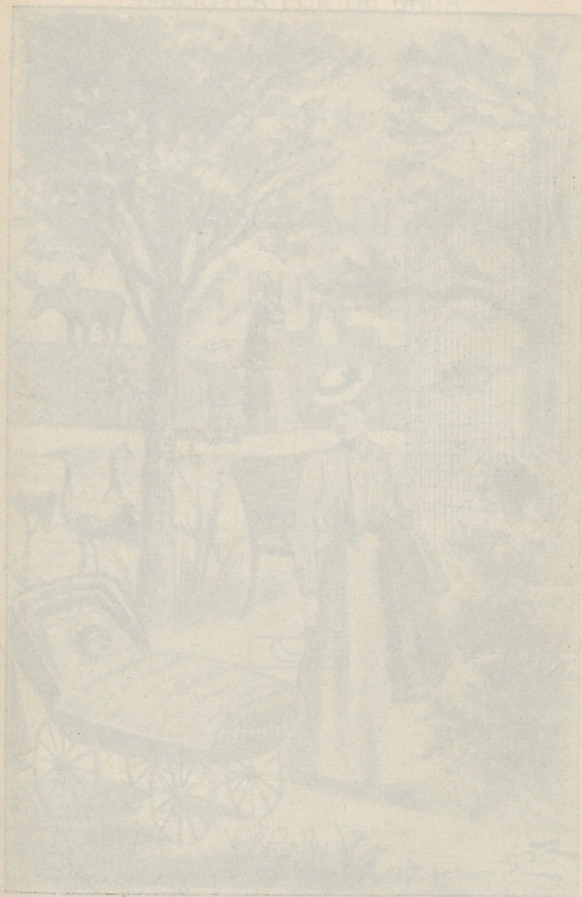
81. **Galerslafven.** 10 öre.
82. **Baronen och vallgossen.** 10 öre.
83. **Josef, som ville blifva mekaniker.** Af Johanna Spyri. 25 öre.
84. **Den muntre vallgossen.** Af Johanna Spyri. 25 öre.
85. **Hvad mormors förmaningar uträttade.** Af Johanna Spyri 25 ö.
86. **Huru Tom blef lycklig.** Af Johanna Spyri. 25 öre.
87. **Henriks öde ö.** Öfvers. från engelskan. 25 öre.
88. **Den stora födelsedagen.** Af L. S. 20 öre.
89. **Lilla "Tröste-Mor".** Af Mathilda Roos. 25 öre.
90. **Tant Majkens berättelse.** Af Mathilda Roos. 2:a uppl. 10 öre.
91. **Guds änglar.** Af Mathilda Roos. 2:a uppl. 10 öre.
92. **Vid årsskiftet.** Berättelse af A. Vollmar. 20 öre.
93. **Under äppelträdet.** Af A. Vollmar. 25 öre.
94. **En modig kvinna.** En sann händelse Af A. Vollmar. 15 öre.
95. **Vinterrosor.** Berättelse af A. Vollmar. 20 öre.
96. **Borttappad och återfunnen.** Ungdomsber. af Anna C. 10 öre.
97. **Korset.** Berättelse af Anna C. 10 öre.
98. **Gökropet.** Berättelse af Anna C. 10 öre.
99. **Jul och krig.** Af F. Bungener. 20 öre.
100. **David Bagare.** Af Runar Alm. 10 öre.
101. **Elsas minnesgåfva.** Af Thora 15 öre.
102. **Den lyckliga resan.** Af A. Vollmar. 15 öre.
103. **Arbete bringar lycka.** Af A. Vollmar. 15 öre.
104. **Före och efter jul.** Af A. Vollmar. 15 öre.
105. **Den lille hemlöse.** Af L. S. 25 öre.
106. **Ett eget hus.** Af A. Vollmar. 20 öre.
107. **Ellas lifsuppgift.** Af Runa. 20 öre.
108. **Bländfyren och stjärnan.** Af A. C—m. 15 öre.
109. **Gamla Lena.** Verklighetsbild af A. C—m. 15 öre.
110. **Ängeln.** Ungdomsberättelse af A. C—m. 15 öre.
111. **Tag upp, hvad Gud lägger för din dörr!** 25 öre.
112. **I kvarnen vid Stenbäcken.** Af Maria Leibrecht. 20 öre.
113. **Kerstin, Anna och lille Lasse.** Af Runar Alm. 15 öre.
114. **Jullof.** Af H. Aurelius. 15 öre
115. **Tolf bröder.** Af H. Aurelius. 15 öre.
116. **Änglatjänst.** Af H. Aurelius. 15 öre.
117. **Det växer.** Af A. L. 10 öre.
118. **Hållen eder till de ringa!** Af A. von Bonin. 15 öre.
119. **Guds blåa himmel.** Af Anna C. 15 öre.
120. **Var rädd om din krona!** Af Runa. 15 öre.
121. **Herrens underbara ledning.** Af A. Wollmar. 20 öre.
122. **Prästänkans son.** Af Amanda Blankenstein. 20 öre.
123. **Ändtligen fri.** Af M. v. O. 15 öre.
124. **Huru ett barn lärde att tro.** Af Regina. 15 öre.
125. **Lapp-Sara.** Af S. St. 15 öre.
126. **En duktig pojke.** Af Hedvig Aurelius. 15 öre.

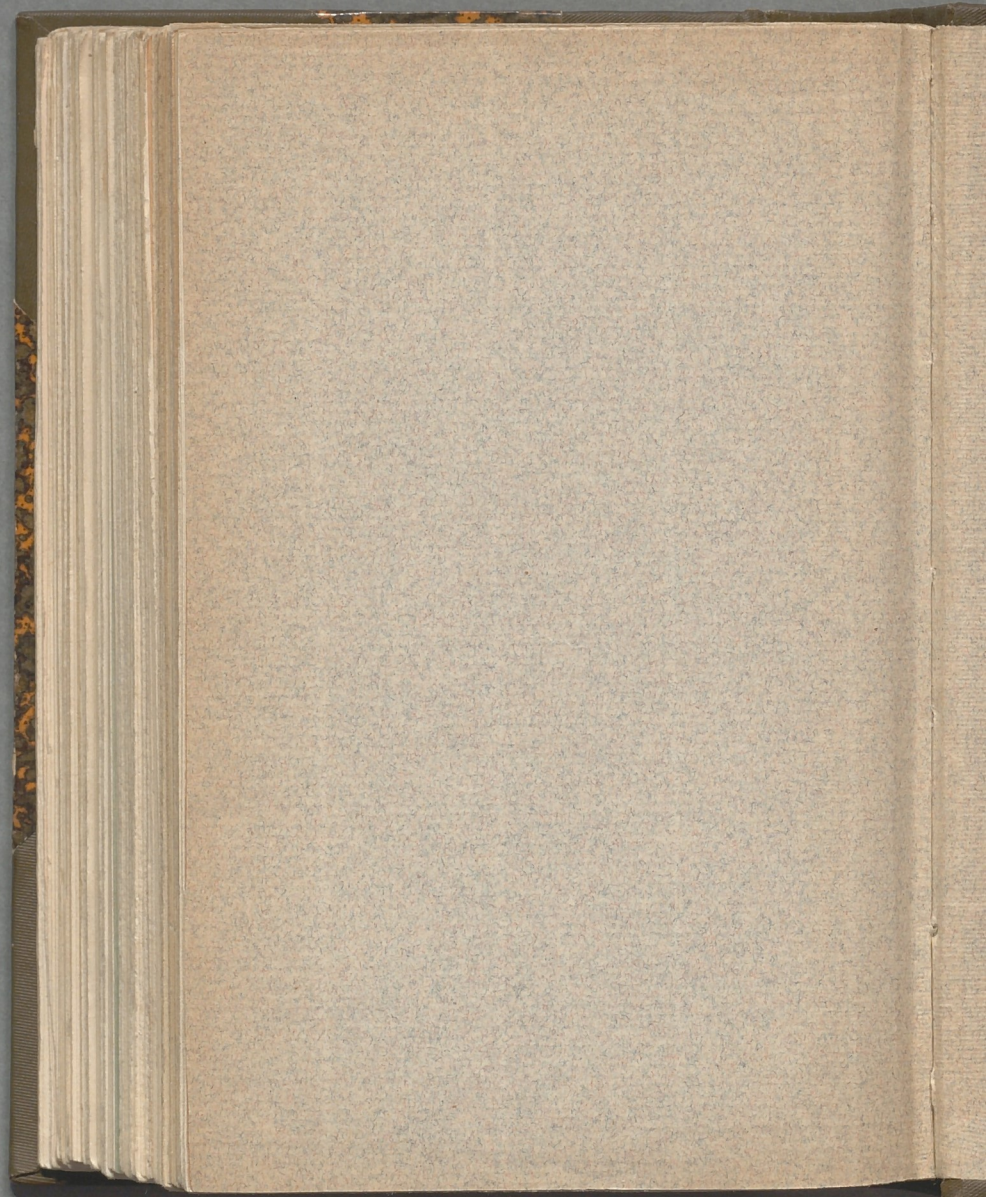
BIBL. FOR DE UNGA.
№ 121

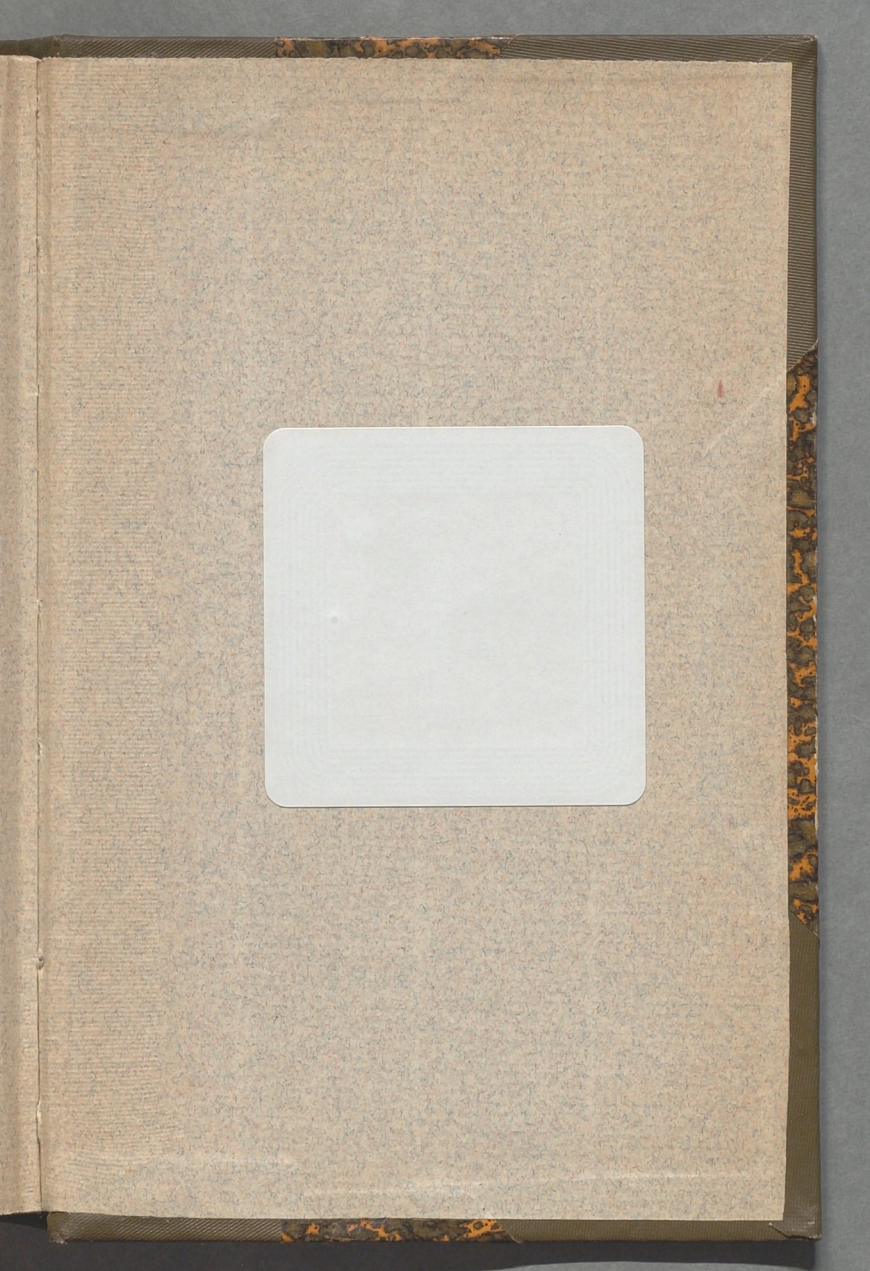
Bramb
Lamb

o

BIBLIOTEK FÖR DE UNGA

Kungl. biblioteket, Stockholm

50001

000 345 801 7

www.books2ebooks.eu